

– Ó! Szervusz Aldon. Kérsz valamit inni? – kérdezte a néni.

Bobby félelme kezdett elmúlni, a szája mosolyra húzódott, a helyzet egyre komikusabb lett.

– Igen, az jó lenne – válaszolta a legnagyobb természetességgel.

– Örülök, hogy már meg is jöttél, rengeteg dolgunk van még a pajtában – válaszolta a néni, miközben teát töltött az Aldonnak vélt Bobbynak. Látszott rajta, hogy fogalma sincs, hogy mi történik körülötte.

Miután a fiú megitta a teát, elindultak a pajta felé, közben a néni Charles bácsiról kezdett mesélni. Bobby nagyon megörült ennek, tudta, hogy jó szaftos pletyka lesz ebből, ha elmeséli a barátainak a történeteket.

– Milyen sötét van – mondta a néni.

Újra villámlott, amitől a hálóingbe bújt csontsovány néni olyannak hatott, mintha egy szellem lenne. Bobby ettől függetlenül megmosolyogta a jelenetet. A néni gyámoltalan volt, nem pedig ijesztő. Bobby nem egy szellemet látott, hanem egy hibbant vénasszonyt, aki szitáló esőben egy hálóingben botladozik a nyirkos fűben.

– Ha szeretnéd, most megnézhetnéd az aknát, Aldon.

Bobbynak fogalma sem volt, hogy miről beszél a vénasszony, de nem akart kizökkenni a szerepéből.

– Igen, mindenképpen szeretném megnézni.

Ellis néni elsétált a nyitott csapóajtóhoz.

– Van ott lent valahol egy régi arany medál, amit az édesanyámtól örököltem. Egész délután kerestem, de nem találtam. Szeretném, ha átkutatnád nekem ezt a rejtekhelyet, ahol Charles bácsival hosszú hónapokig bujkáltunk. Nyugodtan nézd meg a többi családi ereklyét is, ha lent vagy.

– Örömmel, Ellis néni – válaszolta Bobby sóvárgó tekintettel.

– Meséltem már neked, hogy Charles milyen ember volt? – kérdezte a néni, amikor Bobby elindult lefelé a rozoga falétrán.

– Nem, még soha – válaszolta Bobby.

– Charles egy eszes, de pénzsóvár ember volt. Nem azért lettem a felesége, mert annyira szeretett, hanem azért, mert tudta, hogy nagyon jómódú a családom.

Bobby mosolygott.

Egy újabb pletyka...

Tudta, ha minden jól megy, akkor megtömheti a hátizsákját az ékszerekkel és a végén Aldont fogják elővenni a történetekért.

– Ellis néni, nagyon sötét van itt lent, nem látok semmit.

– Ó, ne haragudj, Aldon. Látod milyen bolond vagyok, elfelejtettem lámpát hozni. Várj, azonnal keresek egyet. Itt van valahol a pajtában. Keresgéltem és nem sokkal később egy elemes lámpával a kezében csoszogott az aknához.

– Tessék, itt van – mondta a néni és lenyújtotta a lámpát a fiúnak. – Hol is tartottam?

– Charles bácsiról tetszett mesélni – válaszolta Bobby és anélkül, hogy elrejtette volna a mosolyát, elnevette magát. Ellis néni fel sem fogta, hogy mi történik.

– Ó, igen. Milyen feledékeny vagyok. Charles tudta, hogy a családom birtokában van egy legalább akkora gyémánt, mint a Cullinan. Sosem mutattam meg neki, de a háború alatt, amíg itt rejtőztünk megtalálta. Nem voltam benne biztos, de Charles attól a naptól kezdve megváltozott. A tekintete kapzsi lett. A gyémántot elrejtettem, de Charles már nem tudta kiverni a fejéből, mintha valamilyen sóvárgó delíriumba esett volna. Évekig kereste, de nem találta meg. Teljesen elhidegült tőlem. Egyszer, évekkel később aztán kibújt a szög a zsákból. Alkoholtól bűzlött, amikor hazaért. Üvöltöni kezdett velem, hogy mutassam meg neki, hogy hol rejtettem el a gyémántot. Nem válaszoltam neki, mire ő alaposan megvert. Azt hitte, hogy ezzel eléri, amit akar.

Azt mondta, hogy joga van hozzá, hiszen a férjem, nem zárhatom ki ebből a mesés vagyontól. Addig ütött, amíg el nem fáradt. Amikor látta, hogy nem megy semmire azzal, ha még egyet belém rúg, tajtékezni kezdett a dühtől. Elmondta, hogy sosem szeretett, csak azért vett el feleségül, mert a családom gazdag volt. Sosem voltam szép, úgyhogy mindig sejtettem, hogy nem az őszinte szerelem az, ami a háttérből a dolgokat irányítja. Abban bízott, hogy pár év után egyszerűen elhagy a vagyon felével, de aztán jött a háború és a gyémánt. Rájött, ha még vár, akkor sokkal gazdagabb lehet, mint amiről valaha is álmodott.

Bobby közben az aknában tapogatózott és fél füllel hallgatta a beszámolót.

– Ez szörnyű, Ellis néni – válaszolta és közben elégedetten vigyorgott. A hangja tompa visszhangot vert a veremben. – Nem is gondolnám, hogy valaki ennyire elvetemült lehet.

– Ó, fiacskám. Hidd el nekem, az emberek nagy része ilyen.

– Ez nagyon szom... – válaszolta Bobby, de még a lélegzete is elakadt, amikor a lámpa fénypázmája megvilágította az aknában heverésző aranyat, smaragdot és más tündöklő értéket. A néni közben böszén mesélte Charles bácsi történetét.

– Úgy döntöttem, hogy megmutatom Charlesnak, hogy hova rejtettem el a gyémántot. Elmondtam neki, hogy a háború után újra visszavitettem az aknába, mert arra számítottam, hogy ugyanott, ahol először megtalálta, nem fogja még egyszer keresni...

Bobby böszén pakolta a hátizsákjába az ékszereket. Reménykedett benne, hogy még többet is talál belőlük, bár már így is több volt, mint amennyit remélt. Egyik kezével megszállottan pakolta a kincseket, a másik kezében lévő lámpával pedig az akna tulsó végét pásztázta. Zsákok, mellettük elfonnyadt, apróra aszalódott zöldségek és gyümölcsök heverték. Volt ott egy asztal is, két székkal. Két fekhely, dohos, penészes ágyneművel, hordók, megposhadt vízzel.

Valami megcsillant a sarokban. Közelebb ment, hogy jobban szemügyre vegye. A fiú már egyáltalán nem figyelt arra, hogy miről mesél Ellis néni. A hangja távolinak és monotonnak tűnt.

– ...Charles lejött az aknába, de nem talált semmit. A gyémánt nálam volt végig, sosem hoztam vissza ide. A konyhaszekrényben rejtegettem, a tányérok mögött. Tudtam, hogy Charles nem olyan férfi, aki meg fog teríteni helyettem. “Hol van?” – üvöltötte Charles az aknából...

Bobby közelebb ment a sarokhoz, meglátta az ékszer, ahogy lehajolt, hogy felvegye, valamiben megbotlott és hasra esett. Ahogy kinyitotta a szemét, elakadt a lélegzete, a szíve körül kellemetlen forróságot érzett, majd keservesen felsikoltott. Egy koponya üreges tekintete nézett vele farkasszemet. A mögötte lévő falon karmolásnyomok és leszakadt körömdarabok látszódtak.

Ellis néni hallotta a sikítást.

– Minden rendben, Bobby? – kérdezte.

Bobby először fel sem fogta, hogy a saját nevét hallotta. Örült módon rohanni kezdett az ékszerekkel megpakolt hátizsák felé. A néni tekintetéből értelem sugárzott, majd a következő pillanatban, mintha újra elhomályosult volna, lecsukta a csapóajtót.

Milyen feledékeny vagyok.

Amikor Bobby elérte a rozoga falétrát a csapóajtó hangos csattanással bezárult fölötte, aztán a reteszek is a helyükre kattantak. Bobby ököllel verte az ajtót.

Ellis Payne hallotta a dörömbölést.

Különös. Biztosan patkányok... Ki nem állhatom őket – gondolta és az arcán, mintha halvány mosoly bujkált volna.

Másnap reggel megérkezett Aldon. A fiú nem merte elmondani Ellis néninek, hogy mi történt a szelencével. Őszintén szégyellte magát. Elhatározta magában, hogy csak akkor vallja be, hogy elveszett, ha a néni rákérdez.

Aznap Ellis néni azt mondta, hogy a legjobb lenne, ha a ház előtt lévő kertben ténykednének.

Hetekkel később a néni javasolta, hogy cseréljék ki a pajtán az elkorhadt léceket. A szelence nem jött szóba, egészen addig a napig. Délután volt már, amikor Ellis néni mesélni kezdett.

Elmondta, hogy a pajta alatt van egy titkos akna, amolyan óvóhely. A II. világháború alatt Ellis néni és Charles bácsi, minden értékét, sőt még a veteményes és gyümölcsöskert termésének nagy részét is oda rejtették el.

Aldon nem akarta megbántani az idős nénit, ezért nem mondta meg neki, hogy ezt a történetet már hallotta.

Milyen szörnyű és szomorú, hogy az ember ennyire esendő – gondolta Aldon.

Ellis néni különös, távolba meredő tekintettel a fiúra nézett. Ez a pillantás ismerős volt, éppen ezért Aldon kezdett nyugtalanná válni.

A délutánok egyre rosszabbak.

– Szeretnék mutatni valamit, Aldon – mondta a néni és elindult a pajta túlsó vége felé. A fiú letette a kalapácsot, megtörölte a homlokát és követte a nénit. Ellis néni félresöpörte a földön heverő ősrégi szalmát és egy csapóajtóra mutatott, amit alig lehetett észrevenni.

– Itt van alattunk az akna, ahol elrejtőztünk – mondta a néni. – Szeretnéd megnézni?

– Igen, az nagyon jó lenne – válaszolta Aldon, de kezdte rettenetesen kényelmetlenül érezni magát.

Talán a legjobb lenne most hazamenni. Holnap délelőtt úgymint minden a régi lesz.

Amíg Aldon vívódott, Ellis néni felnyitotta a csapóajtót.

Furcsa penésszel és rothadással vegyes, füledt dögszag csapta meg az orrát.

– Biztosan befészkeltek magukat a patkányok ebbe a verembe – mondta a néni.
Csúnya, gusztustalan teremtmények, nem bírom elviselni őket...